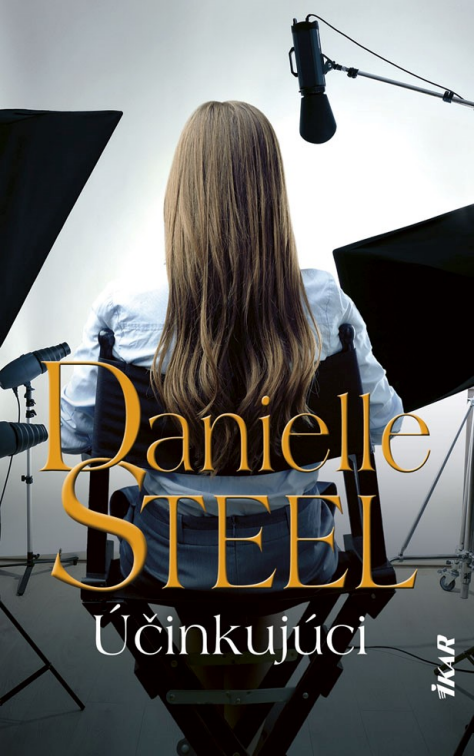

Danielle STEEL

Účinkujúci

ikar

Danielle STEEL

Účinkující

Preložila Zuzana Gašparovičová

IKAR

Danielle Steel
THE CAST

Copyright © 2018 by Danielle Steel

All rights reserved.

Translation © 2020 by Zuzana Gašparovičová

Jacket design © Soňa Šedivá

Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7595-9

Milí priatelia!

Mnohé dnešné televízne seriály sú zdrojom zábavy a majú veľa fanúšikov. Zaujalo ma, že diváci sa od svojich obľúbených seriálov často stávajú závislými, a priviedlo ma to k myšlienke napísať o tvorbe televízneho seriálu román, ktorý odhalí zaujímavý priebeh jeho písania a natáčania a predstaví členov štábu a vynikajúcich hercov, stvárňujúcich rôznorodé postavy.

Okrem hlavnej línie príbehu sa v knihe objavajú aj iné dôležité témy a problémy, ktoré trápia nejedných rodičov a ktorým čelia čoraz častejšie. Príde čas, keď sa deti odsťahujú do vzdialených miest, kde si budujú kariéru, a rodičia trpia syndrómom prázdneho hniezda. Uvedomia si, že je koniec spoločne stráveným chvíľam, a zmocní sa ich pocit osamelosti. Túžia žiť bližšie k deťom, čo sa často nedá, a návštevy ratolestí sú príliš zriedkavé. Zvlášť rodičovi, ktorý bol na výchovu sám, deti nesmierne chýbajú a vzdialenosť od nich je preňho veľmi bolestná, hoci si želá, aby boli šťastné. Dobrí rodičia nebránia deťom v odchode. Musia si však zaplniť čas novými záujmami a snažiť sa o plnohodnotný a naplnený život. Je ťažké zostať na mieste, kde deti vyrástli a rodičia ich dennodenne vídali. Pre

rodičov sa stáva umením vyťažiť čo najviac z nútenej slobody a nie vždy sa im to podarí.

Svojím spôsobom sa táto kniha venuje znovuoobjaveniu samého seba v akomkoľvek veku. Hrdinka knihy je úspešná pisateľka článkov do časopisu. Z náhodného stretnutia na večierku sa zrodí myšlienka napísať príbeh pre televízny seriál. Autorke sa otvoria dvere do nového sveta s nečakanými zážitkami, o ktorých sa jej predtým ani nesnívalo. V tej chvíli sa pocit prázdnoty po odchode detí za vlastným životom a kariérou (do San Francisca, Dallasu a Londýna, kým ona žije v New Yorku) zmierni a osamelej matke sa otvoria nové obzory. Zoznámi sa s fascinujúcimi ľuďmi, nájde si nových priateľov, objaví v sebe netušený talent a vybuduje si nový život.

Je to príležitosť, ktorej by sa potešil každý.

Postavám v románe sa naskytne šanca objaviť nový svet. Dúfam, že román Účinkujúci si čitatelia prečítajú s radosťou a nájdu v zaujímavých postavách a rozmanitých charakteroch inšpiráciu nebáť sa životných zmien. Želám všetkým príjemnú zábavu pri čítaní príbehu, ktorý som s láskou písala.

Danielle

*Mojim milovaným a úžasným deťom
Beatie, Trevorovi, Toddovi, Nickovi,
Samanthe, Victorii, Vanesse, Maxovi a Zare.
Nech váš život vyplňajú nové dobrodružstvá,
nové kapitoly a začiatky.
Nech je každá kapitola lepšia
než tá predchádzajúca.
Dodajte si navzájom silu,
nezabúdajte na dobré časy
a užívajte života plnými dúškami.
Lúbim vás z celého srdca a duše.
Mama (D. S.)*

Kapitola 1

Cez pootvorené dvere do kancelárie prenikala ku Kait Whittierovej vraga a hurhaj z vianočného večierka. Nevenovala im pozornosť. Zhrbená nad počítačom robila posledné úpravy článku do svojej rubriky. Bol piatok popoludní. Tento rok pripadli Vianoce na pondelok. Zamestnanci redakcie časopisu *Život ženy* nastúpia do práce až po Novom roku a príspevok vyjde až v marcovom čísle, Kait však chcela dotiahnuť všetky pracovné povinnosti do konca. Povzdychla si. Doma na ňu ešte čakali vianočné prípravy. Deti prídu v nedeľu ráno a Štedrý večer a Prvý sviatok vianočný strávia spolu.

Whittierová pozbierala zatúlané myšlienky a sústredila sa na písanie. Námety na články jej poskytovalo všetko, čo ženy vo všeobecnosti zaujímalo – problémy, s ktorými dennodenne zápasili doma, vo vzťahoch a v manželstvách, starosti s deťmi či na pracovisku. Stĺpček s názvom *Zdôverte sa* Kait písala už devätnásť rokov. Odpovede na listy rozoberajúce dôverné a citlivé témy posielali priamo čitateľkám, tie menej osobné uverejňovali v rubrike. Whittierovú ako znalkyňu ženskej duše často pozývali do dis-

kusií a televíznych programov o ženskom pohľade na svet v hlavných televíznych sieťach. Vyštudovala žurnalistiku a na Kolumbijskej univerzite si urobila doktorát. O pár rokov jej prideliť rubriku o ženských záležitostiach a aby získala dôveryhodnosť a vedomosti a lepšie prenikla do podstaty, vyštudovala psychológiu na Newyorskej univerzite. Jej rubrika sa dostala na titulnú stranu a mnohí si časopis kupovali hlavne kvôli nej. *Listáreň*, ako rubriku kedysi nazývali na redakčných poradách, zaznamenala Kaitinou zásluhou obrovský úspech a o autorke a jej príspevkoch sa hovorilo s vážnosťou a úctou. Kait Whittierová práca naplňala, navyše pomáhala ženám v núdzi.

Pred niekoľkými rokmi rozšírila svoj repertoár a začala písať vlastný blog s úryvkami zo svojich stĺpčekov. Na twitteri a facebooku mala tisíce odberateľov. Zvažovala, že vyberie najzaujímavejšie príbehy a vydá ich knižne. Ustavične pamätala na to, že svoje odporúčania pri chúlостivých témach musí formulovať tak, aby nevystavila časopis ani seba žalobe a súdnym ťahaniciam, alebo aby ju neobvinili, že bez odbornej spôsobilosti prevádzkuje lekárske poradenstvo. Jej odpovede boli inteligentné, premyslené a rozumné, nechýbala im triezvosť a vecnosť. Boli to rady, aké chceli čitateľky počuť od skúsenej a starostlivej matky, akou Whittierová s tromi už dospelými deťmi bola. Keď začala písať pre časopis *Život ženy*, boli ešte malé.

Kedysi snívala o práci v redakcii *Harper's Bazaar* či *Vogue*. Súhlasila síce, že bude písať stĺpček pre ženy, no len dočasne, kým sa neobjaví lukratívnejšia ponuka. Neskôr pochopila, že už našla pravé miesto. Objavila svoje pred-

nosti a do svojej práce sa zamilovala. Kait riešila v osobnom živote podobné problémy ako jej čitateľky a vedela im dobre poradiť. Keď boli deti malé, mohla s nimi tráviť viac času a písať doma. Do redakcie chodila len na pracovné porady a odovzdať hotové príspevky. Deti dospeli, Kait mala viac voľnosti a vrátila sa do kancelárie. Počet čitateľov neprestajne stúpal a vedenie časopisu rýchlo pochopilo, že má v rukách zlatú baňu. Kait si mohla robiť, čo chcela, dôverovali jej inštinktom, a tie nikdy nezlyhali.

Kaitlin Whittierová pochádzala zo starej aristokratickej newyorskej rodiny. Nechválila sa tým a nikdy svoj dobrý pôvod nezneužila. Prežila nezvyčajné detstvo a už v ranom veku získala zaujímavý pohľad na život. Rodinné problémy, nestálosť ľudskej povahy, sklamanie a úskalia jej neboli neznáme a neochránila ju pred nimi ani modrá krv. Aj ako päťdesiatštyriročná bola stále očarujúca. Pýšila sa hrivou hrdzavých vlasov a zelenými očami, obliekala sa jednoducho, no štýlovo. Nebála sa vysloviť svoj názor bez ohľadu na následky a bola ochotná bojovať za to, v čo verí. Vyznačovala sa mnohými protikladmi. Bola odvážna i plachá, oddaná kariére aj deťom, skromná, no zároveň silná.

Počas devätnástich rokov sa vo vedení časopisu vystriedali mnohí, Kait sa však venovala len svojej rubrike a firemná politika ju nezaujímalá. Bola výnimočná a neutranným prístupom si získala rešpekt nadriadených. Jej rubriku s chuťou čítali aj kolegovia a neraz ich prekvapilo, keď v univerzálnych radách našli riešenie vlastných starostí. Kait fascinovali ľudia a vzťahy, písala o nich s nádychom humoru, no tak, aby čitateľov neurazila.

„Ešte pracuješ?“ Carmen Smithová strčila hlavu do dverí. Bola to Američanka hispánskeho pôvodu, o niekoľko rokov mladšia od Kait. Pred mnohými rokmi sa živila ako úspešná modelka. Počas fotenia sa zamilovala do anglického fotografa a vydala sa zaňho. Ich manželstvo bolo búrlivé a niekoľko ráz sa rozišli. Viedla rubriku o kráse. V práci spolu dobre vychádzali, no v súkromí sa nestretávali. Líšili sa životným štýlom, Carmenin bol bohémsky a oveľa rušnejší. „Prečo ma to neprekvapuje? Tušila som, že ťa tu nájdem, keď som ťa nevidela s ostatnými popíjať punč či vajcový koňak.“

„Nemôžem si dovoliť piť,“ uškrnula sa Kait, ani nezdvihla zrak od textu. Kontrolovala interpunkciu v odpovedi čitateľke z Iowy, psychicky týranej manželom. Kait ju nechcela nechať čakať na odpoveď tri mesiace, kým ju uverejnia. Poslala nešťastnici osobný e-mail a poradila jej, aby sa obrátila na advokáta, našla si dobrého psychológa a dospelým deťom povedala pravdu o ich otcovi. Zneužívanie bola pre Kait horúca téma, vždy ju brala vážne a tentoraz to nebolo iné. „Odkedy si na mne otestovala ten elektrický zázrak na masáž tváre, ubúdajú mi mozgové bunky,“ povedala Kait Carmen. „Musela som sa vzdať pitia, aby som to vykompenzovala.“ Carmen sa zachichotala a vrhla na ňu ospravedlňujúci pohľad.

„Áno, viem, nemala som ten prístroj na tebe skúšať. Minulý mesiac ho dokonca stiahli z trhu. No za pokus to stálo,“ zasmiala sa Carmen. Pred desiatimi rokmi dovŕšila Carmen štyridsiatku a obe ženy si vtedy prisahali, že nikdy nepodstúpia plastickú operáciu. Doteraz slovo dodržali,

hoci Kait obviňovala Carmen, že podvádza, pretože si dala napichať botox.

Carmen pokračovala: „Žiadnu elektroterapiu tváre ani nepotrebuješ. Keby sme neboli kamošky, nenávidela by som ťa. Ja mám olivovú pleť, ktorá vraj nikdy nezostarne, a pozri sa. Začínam vyzeráť ako môj deväťdesiatsedemročný starý otec. Ty si jediná ryšavka s bledou pokožkou a bez vrások, akú poznám, a to nepoužívaš ani hydratačný krém. To je strašne nespravodlivé. Prečo sa nevykašleš na robotu a nepridáš sa k ostatným, čo sa tlačia okolo misy s punčom, aby sa im dačo ušlo? Dopíšeš to neskôr.“

„Práve som to dopísala,“ odvetila Kait a posledným ťuknutím odoslala text šéfredaktorke. Otočila sa na stoličke k priateľke. „Večer musím kúpiť vianočný stromček. Minulý víkend som nemala čas. Musím ho postaviť a ozdobiť. Deti prídu v nedeľu. Mám na to len dnešok a zajtrašok, ani darčeky som ešte nezabalila. Nemôžem postávať pri mise s punčom.“

„Kto príde?“

„Tom a Steph,“ odvetila Kait.

Carmen nemala deti a nikdy ich nechcela. Tvrdila, že jej manžel sa správa ako decko a jedno jej stačí. Pre Kait boli deti životne dôležité a predstavovali stredobod jej vesmíru.

Najstarší Tom bol konzervatívnejší než jeho dve sestry a uznával tradičný spôsob života. Od detstva smeroval k jedinému cieľu, kariére v podnikaní. So svojou ženou Maribeth sa zoznámil na ekonomickej fakulte vo Whartone a zosobášili sa hneď po promóciách. Bola dcérou texaského

fastfoodového magnáta a finančného génia, ktorý zarobil miliardy dolárov. Vlastnil najväčšie siete rýchleho občerstvenia na juhu a juhozápade krajiny. Mal jedinú dcéru, no odjakživa túžil po synovi. Tommyho privítal s otvorenou náručou a vzal ho pod ochranné krídla. Po svadbe ho zamestnal a Tommy jeho očakávania nesklamal. Maribeth za ním nezaostávala, pracovala v otcovom impériu v marketingu. Narodili sa im dve dcéry, obe anjelsky krásne. Mladšia mala štyri roky a po otcovi a starej matke zdedila hrdzavé vlasy. Bola živšia než jej šesťročná plavovlasá sestra, ktorá sa podala na matku. Kait však vídala svoje vnučky len zriedkakedy.

Tom s manželkou viedli aktívny spoločenský i pracovný život, ktorý sa zväčša točil okolo Maribethinho otca. Tom zašiel za matkou len vtedy, keď bol služobne v New Yorku a stretli sa na obede či na večeri, a počas letných prázdnin. Teraz bol skôr súčasťou života svojej ženy ako matky. Zjavne bol však šťastný a vďaka príležitosti, ktorú mu poskytol svokor, zarobil hotový majetok. Tomu sa nedalo konkurovať a Kait nenástojila, aby si našiel v nabitom harmonograme miesto aj pre ňu. Prijala to s noblesou a dôstojne, a hoci jej chýbal, tešilo ju, že je šťastný. Niekoľko ráz ich navštívila v Dallase, no zakaždým si v ich rušnom živote pripadala ako votrelec. Okrem práce vo svokrovej reštauračnej veľmoci sa Tom s Maribeth zaoberali filantropickými aktivitami, venovali sa dcéram a Tom absolvoval veľa služobných ciest. Matku miloval, nemal však čas stretávať sa s ňou. Kráčal po ceste k úspechu a ona bola naňho pyšná.

Candace mala dvadsaťdeväť rokov a vybrala si odlišnú životnú dráhu. Od detstva túžila robiť výnimočné veci, chcela upútať pozornosť a ťahalo ju to k riskantným a nebezpečným koníčkom.

Študovala v Londýne a tam už zostala. Zamestnala sa v BBC a po čase začala nakrúcať dokumentárne relácie o zneužívaných ženách z iných kultúr. Cítila naliehavú potrebu brániť práva utláčaných žien. Nakrúcala reportáže na Strednom východe a v rozvojových krajinách Afriky, kde sa z času na čas nakazila nejakou cudzokrajnou chorobou, no riziko jej stálo za to. Často pracovala v krajinách spustošených vojnou, ale jej cieľom bolo obrátiť pozornosť na situáciu tamojších žien. Ochotne by pre to riskovala vlastný život. Prežila bombový útok v hoteli, pád malého lietadla v Afrike, zakaždým sa však vrátila. Vyhlasovala, že pri práci za stolom by sa unudila na smrť. Snívala o tom, že raz bude režírovať vlastné dokumentárne filmy. Svoju prácu vnímala ako dôležité a zmysluplné poslanie a Kait bola na ňu hrdá.

Zo všetkých detí mala Kait najbližšie ku Candace. Mala s ňou najviac spoločné, no vídala ju len občas. Ako zvyčajne, nepríde domov ani na Vianoce, práve je v Afrike. Už roky nemala počas sviatkov voľno a celej rodine veľmi chýbala. V jej živote sa nevyskytoval žiadny dôležitý muž. Tvrdila, že na vzťahy nemá čas. Jej matka dúfala, že raz stretne toho pravého. Bola mladá a nemala sa kam ponáhľať. Kait súžilo, že Candace pracuje v drsných a nebezpečných oblastiach, no Candace sa nebála ničoho.

Mladšia dcéra, dvadsaťšesťročná Stephanie, bola počí-

tačový génius. Študovala na Massachusettskom technologickom inštitúte, titul získala na Stanforde a zamilovala sa do San Francisca. Keď hneď po štúdiu získala prácu v Googli, bola v siedmom nebi. Zoznámila sa tam so svojím priateľom a zamilovala si kalifornský život. Málolktorí sa k sebe hodili lepšie než Stephanie a Frank. Boli zbláznení do seba a práce s počítačmi. Súrodenci si ich doberali, že počítače budú mať miesto detí. Bývali v polorozpadnutom domčeku v Mill Valley v Marin County. Bolo to ďaleko a dennodenne dochádzali do práce. Stephanie oslávi s rodinou Vianoce a po dvoch dňoch sa s Frankom a jeho rodinou stretne v Montane a strávia tam týždeň. Kait sa neponosovala. Jej dcéra bola očividne šťastná a v práci sa jej darilo. Do New Yorku sa už nevráti. V San Franciscu má všetko, čo potrebuje. O mieste, kde teraz žije, snívala odjakživa.

Kait podporovala deti v tom, aby si plnili sny, no netušila, že sa toho chopia s toľkým úspechom a tak ďaleko od rodného mesta. Hlboko zakorenili inde a žili naplno. Nerobila z toho vedu, no ľutovala, že nie sú bližšie. Súčasní mladí ľudia boli scestovanejší, často sa sťahovali za kariérou ďaleko od rodičov a tam napokon zakotvili. Kait sa na svoje deti nehnevila a nesúdila ich. Samotu prekonávala čínorodosťou a rubrika sa pre ňu stala ešte dôležitejšou. Napĺňalo ju spokojnosťou, že svoje deti dobre vychovala a naučila ich, že k splnenému snu vedie dlhá a strastiplná cesta. Pre všetky bola práca zábavou a dve z nich si už našli milujúcich partnerov. Čo viac si ako matka mohla želať?

Kait Whittierová sa vydala dvakrát. Prvý raz krátko po

vysokej škole za otca svojich detí. Scott Lindsay bol vzhľadný, očarujúci a vtipný. Užívali si spoločný život a trvalo im šesť rokov, počas ktorých splodili tri deti, kým zistili, že nevyznávajú rovnaké hodnoty a majú veľmi málo spoločného. Obaja pochádzali zo starých, vážených rodín. Scott disponoval obrovským zvereneckým fondom. Nemusel si zarábať na živobytie a ani to nemal v úmysle, chcel sa celý život zabávať. Kaitina nezdolná stará matka ju viedla k tomu, že každý by mal bez ohľadu na finančné zázemie pracovať a zveľaďovať majetok.

Cesty manželov sa rozišli po narodení Stephanie. Scott oznámil Kait, že sa potrebuje duchovne posunúť vyššie a strávi rok v Nepále s budhistickými mníchmi, potom sa pridá k expedícii a vylezie na Everest. Mysticky krásna India by podľa neho bola skvelým miestom na výchovu detí, no až po tom, čo skoncuje s dobrodružným životom. Rok po jeho odchode sa bez nevraživosti a zatrpknutosti rozviedli. Keď sa po štyroch rokoch vrátil, pre svoje deti bol cudzincom. Presťahoval sa do južného Tichomoria, tam sa oženil s nádhernou Tahitankou a splodil s ňou tri deti. Umrel dvanásť rokov po rozvoде na tropickú chorobu.

Kait poslala deti na Tahiti za otcom na návštevu, no veľmi sa o ne nezaujímal. Deti ho zavrhli a odmietli sa s ním ďalej stretávať. Scott bol mizerný manžel a ešte horší otec. Na univerzite sa Kait zamilovala do jeho fyzických predností. S vekom i s materstvom zmúdrela, Scott však ostal nezrelým mladíkom. V skutočnosti nikdy nedospel a vehementne sa tomu bránil. Keď umrel, Kait to mrzelo kvôli deťom, tie však pridlho netrúchlili. S otcom ich nič

nespájalo. Scottovi rodičia umreli priveľmi zavčasu a ani predtým neudržiavali s vnúčatami žiadny kontakt. Kaitine deti vyrástli len pri matke, stredobode svojho vesmíru a jedinej životnej opore. Prijali jej hodnoty, obdivovali ju za to, ako tvrdo pracovala a zároveň stála pri nich. Teraz sa vedeli postarať sami o seba a jej pomoc nepotrebovali. Vybrali si vlastnú životnú dráhu, no v kútiku duše stále vedeli, že matka bude v prípade núdze nablízku.

Kaitin druhý pokus o manželstvo bol iný, nie však úspešnejší. Čakala do štyridsiatky, než sa znovu vydala. Tom už študoval na univerzite a dcéry boli v tínedžerskom veku. Kait spoznala Adriana počas postgraduálneho štúdia psychológie. O desať rokov starší muž končil doktorandské štúdium histórie umenia a bol kurátorom menšieho múzea v Európe. Vzdelaný, dokonalý, fascinujúci, inteligentný muž jej ukázal nový svet. Brával ju na svoje cesty po múzeách a s ním navštívila Amsterdam, Florenciu, Paríž, Berlín, Madrid, Londýn, Havanu.

Pri spätnom pohľade na svoje druhé manželstvo si uvedomila, že Adriana si vzala prí rýchlo. Podvedome sa bála, že deti o pár rokov vyletia z hniezda, a prahla po novom živote. Adrian rozvíjal nekonečné plány, čo všetko spolu zažijú. Pred ňou nebol ženatý a bol bezdetný. Spočiatku vyzeral ich vzťah ideálne. Kait sa tešila, že našla muža s bohatým kultúrnym životom a rozsiahlymi znalosťami. V intímnej sfére bol trochu zdržanlivý, no inak bol milý a srdečný. Rok po svadbe sa priznal, že manželstvom so ženou sa pokúsil potlačiť v sebe náklonnosť k opačnému pohlaviu a navzdory dobrému úmyslu sa zamiloval do nejakého mladíka. Hlbo-

ko sa jej ospravedlnil, dal sa rozvieť a presťahoval sa s milencom do Benátok, kde šťastne žijú už trinásť rokov.

Kait sa odvtedy bála vstúpiť do vážnejšieho vzťahu a nedôverovala vlastnému úsudku pri voľbe partnerov. Naplnila si život inými záujmami. Vídala sa s deťmi, keď si našli čas, venovala sa milovanej práci a stretávala sa s priateľmi. O štyri roky dovŕšila päťdesiatku. Presvedčila samu seba, že chlapa v živote nepotrebuje, a odvtedy nemala rande. Zdalo sa jej to jednoduchšie. Nezamýšľala sa nad tým, či jej nechýba vzťah alebo milostný život. Adrianova sexuálna orientácia ju šokovala, nič v jeho správaní k nej nenasvedčovalo, že by mohol byť gej. Nechcela sa znovu chytiť do pasce a urobiť chybu. Už sa dosť sklamala. Vo svojom stĺpčeku vystupovala ako zástankyňa vzťahov, no jej samotnej sa zdali príliš komplikované. Trvala na tom, že je šťastná aj sama, hoci priatelia ako Carmen ju presviedčali, nech to aspoň skúsi a nevzdáva sa lásky. Kait mala päťdesiatštyri rokov, no vek pre ňu znamenal len číslo. Necítila sa stará, stále vyzerala úžasne a energie mala viac ako zamlada. Roky utekali, no ona si to nevšimla. Venovala sa práci, deťom a priateľom.

„Prídeš za nami? Aspoň si pripiť?“ spýtala sa Carmen od dverí s popudeným výrazom. „Ako pri tebe vyzeráme, keď stále pracuješ? Sú Vianoce, Kait!“ Kait sa pozrela na hodinky. Ešte musí zohnať stromček. Môže si však dovoliť polhodinku zábavy s kolegami a oslavy sviatkov.

Nasledovala Carmen k mise s punčom a koňakom. Naliala si punč, prekvapivo silný. Ten, kto ho namiešal, mal už zjavne ťažkú ruku. O chvíľu Kait vyklázla von a vrátila sa

do kancelárie. Poobzerala sa a zo stola zobrala hrubý fascikel s listami, ktoré čakali na jej odpoveď, a koncept článku pre *The New York Times* o tom, či sú ženy na pracoviskách diskriminované alebo je to len mýtus a prežitok z minulosti. Kait bola presvedčená, že takéto správanie nevymizlo, len je nenápadnejšie a záleží aj na type zamestnania. Strčila fascikel do tašky s logom Google od Stephanie a zakrádala sa okolo zabávajúcich sa kolegov. Otočila sa až pri výťahu a zamávala Carmen, ktorá pohoršene zdvihla obočie. Kaitina vianočná dovolenka sa práve začala.

Na štedrovečernú večeru upečie tradičného moriaka a pripraví deťom ich obľúbené maškrty. V pekárni objednala vianočnú roládu a v potravinách kúpila dezert. Pre Toma zohnala gin Bombay Sapphire, pre dcéry skvelé víno. Pre Stephanie pripraví vegetariánske jedlo a do košíka hodila aj detské cereálie na raňajky v pastelových farbách pre vnučky. Večer zabalí darčeky. Do príchodu jej najbližších zostávali dva nabité dni. Myšlienka na deti zahriala Kait pri srdci. Nastúpila do taxíka a odviezla sa do mestskej časti, kde bývala. V obchode si vybrala stredne vysoký vianočný stromček, aby sa jej zmestil do bytu. Predavač jej slúbil, že ho doručia ešte dnes. Stojan s ozdobami a osvetlením vytiahla zo skrine už ráno a nové nepotrebovala, dokúpila však veniec na dvere a vetvičky, ktorými vyzdobí rímsu nad kozubom v obývačke.

Pešo prešla štyri bloky. Na okamih zastala a nadýchla sa vianočnej atmosféry, umocnenej prvými vločkami snehu,